

Byl to tudle den nadupanej na mise. Jsem velmi činorodá bytost, to se vo mně dost ví. Hlavně doma se to vo mně dost ví. Pánčička říkává, že jí ze mě jednou slezou kožní

deriváty. Ale vona hrozně přehání a lže. Ten den jsem toho ale stihnul jako hodně moc, to je pravda. Pustil jsem se do díla hnedle vod božího rána. A že to bylo takový škaredý ráno. Nebo takle, abych to upřesnil, škaredý bylo podle pánčičky a Bubice. Pro mě nejni žádněj den škaredej. Že je tma? Mlha? A shůry padá humus? To mi rozhodně náladu nezkazí.

Tudíž jsem byl radosten jako každého jiného rána. A, protože i vostatní lidi byli takový zádumčivý jako pánčička, rozhodnul jsem se s tím něco udělat. Jsem přece Družimír obecný, ne? Řikaj mi Lidumile? Řikaj. Tož jsem se podle toho zařídil a hnedle se pustil do práce. Prvního jsem si vzal na paškál takovýho veelikýho pána. Vyšel zrovinka z baráku a mířil na tramvaj. Přišlo mi ho líto. Takovej velikej a takovej smuténka. I připojil jsem se mu vzorně vedle nohy, vlídně mu hleděl s hlavou zakloněnou do tváře a mašíroval s ním. A na tu tramvaj jsem ho doprovázel. Aby nešel sám, když byl takovej smutnej.

Pán se začal hrozně smát, pohovořil se mnou a hned byl veselej. To mě rozradostnilo. Úplně stejně jako mě vždycky rozradostní, když se skamarádím s nějakým psím parťákem. Vyhodí mě ta radost z úspěchu vždycky do vzduchu a tam musím metat kozelce. Pán se smál ešče víc a pánčička taky. Pravila, že jsem pošahanej Jouda a pánovi se za mě omluvila. Pán pravil, že omluv netřeba. Souhlasim. Proč se omlouvat za dobrej skutek, ne? Tak to bychom měli. Jeden dobrej skutek hnedle zrána.

A druhej na sebe nenechal dlouho čekat ale. Páč jsme potkali klučinu takovýho. Taky nebyl veselej a šel do školy. I zželelo se mi ho a šel jsem proto s nim. Zase pěkně vzorně vedle nohy a hleděl mu vlídně do tváře. A co myslíte? No jo! Vyšlo to! Zase to vyšlo. Začal se

usmívat a hladil mě po makovici. Tak jsme šli kousek spolu, aby nebyl takovej smutnej. Pak už jsem ale musel běžet.

Páč šla pro změnu neveselá pani na nákup. Tak jsem jí tu nelehkou cestu šel ulehčit, páč prej ve dvou se to lépe táhne. Tak jsem jí dělal taky doprovod. A hnedle jí bylo veselejš. A mně taky, páč mám rád, když jsou lidi veselý. Pak už moji misi za veselejší společnost ale ukončila pánčička s tím, že je to sice hezký, jak tady po sídlišti rozveseluju lidi, ale že vona bohužel musí jít vykonávat svou vlastní misi, neboli jet do práce. A taky Bubrdle, že není zrovna veselá z toho, že jsme podle ní zbytečně dlouho venku. Páč vona už je vyvenčená.

To já ale ešče nestihnul, pro tu spoustu práce. Takže jsem s sebou musel dost mrsknout, abych to dohnal, neb ženský už byly netrpělivý. Lehce unaven a spokojen s vykonanou prací jsem ulehнул na pelech, kde jsem se pěkně prochrupnul do návratu páníků z práce.

Pánčička se pak převlíkla do normálního voblečení a vyrazili jsme si zasej ven. Bubrdle s pánčičkou hučely, že je echtgold hnusně, ale mně to bylo jedno. Ts, kde jsou ty doby, kdy mi vadila voda shora. Hlavně, že je jeden venku a může něco podnikat, ne? Vyrazili jsme ten den do ulic, páč byla zas už tma. Ta je pravda při procházkách kapek omezující, ale to jen proto, že páníci, na rozdíl vod nás prt, teda promiňte - kulový, viděj. Nejdřív jsme šli číhnout na Babinu, to byla taková kanysrterapeutická mise. Abychom ji na chvílku pozdravili a přinesli rozptýlení.

Kanysrterapie v úzkém kruhu rodinném

My tam rádi chodíme, páč Babina nás dycinky nakrmí, dycinky pro nás má nějakou dobrůtku skovanou. A my jí za to dycky rozbijeme byteček, jak tam lítáme. Hlavně nejvíc já. Jsem sice malej, ale prostoru, díky svému neustálému pohybu potřebuju mnoho. Hodně ho taky spotřebuje ten můj velkej ocásek, co s nim furt radostně šmidrám.

Když jsme to tam všechno řádně pobořili, šli jsme zase dál. A potkali jsme bojavýho pejska. A to je pro mě výzva hnedle. Další mise! Nutně jsem mu musel vokázat, že nejni se čeho báti, že jsem vlídnej tvor. A spustil jsem svou socializační misi.

Ponejprv jsem šel pěkným obloučkem, jak to slušně vychovaný pejskové dělaj, když se potkaj. Aby ten druhej vědíl, že se nejde do útoku. No a pak jsem předvednul fšecko, co mám v repertoáru, až po vyvalení se na kejtu. Aaa jo! Vyšlo to zas. Pejsek zjistil, že nejsem psovrah a hezky jsme se pozdravili. A rozešli se s vesele mávajícími ocásky.

A to mi stačíí, stačíí. Když vidim, že má pejsek z našeho setkání radost, jsem nadmíru spokojen. No takže to zase spustilo to mý metání kozelců ve vzduchu. Bubina už začínala bejt dost jako votrávená, že už jsme takovou dobu a v takovým počasí venku. A to ešče nevěděla, co přijde pak!

Vodní hrátky v plné proudu.

Vokap! Přišel vokap. Teda taklenc, já jsem přišel pod vokap. Ale ne takovej ten, co vypouští vodu dole někam. Depa, depa todle byl vejškovej vokap a vypouštěl vodu do vzduchu nahoře! Z budky takový. To byla krása!!! Voděnka crčela z vokapu dólů a já ji mohl chytat. Skákal jsem si tam drahnou dobu a řádil jak deset čertůch.

Až pánčička naznala, že dost bylo vodičky a de se, Bubrdle chce dom! Zesmutněl jsem, nechtělo se mi dom ešče, když jsem měl takovou příležitost řídit. I šlapal jsem si smutně **domů**, kde... kde jsme předali Bubrdli páníkoj a pak!! Páánčička moje zlatá!! Utíkali jsme zpátky k vokapu. Je hodná pánčička, fšimla si mého smutku a vzala mě ešče ven. Spustil jsem vodní misi! Juchéé, to bylo!

Vodičkááá!

Doběhnul jsem k vokapu a dal se do práce. Skákal jsem co nejvejš a chytal vodičku. Honil jsem vodičku, co dopadala na zem. Běhal jsem ve vodičce, dupal jsem ve vodičce... a pánčička stála, trpělivě, tak trochu zcepenělá, vopřená vo zeď a smála se mi. Že prej vypadám, jak dyž mám záchvat padoucnice někakej, jak tam metám ty přemety a chytám vodu. A co? Nic. Bylo mi to fučik. Užival jsem si.

Voda je můj oblíbenější živel, ty nejní nikdá dost. I proto ji furt roznášim po bytě, abychom jí měli fšude dostatek. Už se to naučila i Bubrdle, víte? Jsem inspirující, evidentně. Taky chodí lemtat vodičku a při posledním loknutí si jí trochek sková do škrání a roznese po předsíni. Nejní ešče tak dobrá jako já, pravda. Do kůchně ji nedonese. Musí se ešče vylepčit. Já dycky naberu, co to de, postupně ulívám cestou a pak vprostřed kůchně povolím sevření čelistí a... uuuuž to teče!

Vodičkááá!

A pak tečou. Nervy pánčičce, když už postý letí prostorem mávaje

hadrem ve vzduchu, slibujíc mi rozčtvrcení. Jehehééé. To pak nastává čas pro misi udobřovací. To se ještě s mokrou kušnou nařítím nadšeně k pánčičce, kterážto zaklekla zrovna na dlažbu a šmrdlá si tam hadrem tu vodičku. Doběhnu k ní a tou mokrou kušnou, která prej připomíná nacucnutou houbu na tabuli, jí dám hubičku do obličeje. Abysem si ji jako udobřil.

Což se zpravidla nepovede, protože prská jako kočka a vykřikuje cosi vo mokrý vodporný hubě (asi tu houbu má na mysli, bych si tak myslel??). A tak jí pak ešče, jak je na tý zemi rovnou i povalim, nebo jí skočim na záda a dupu po ní, co to dá. To ji zpravidla obměkčí, už nevykřikuje, jen funí.

No a tak ten den jsem stihnul, když si to shrneme:

*jedna doprovodná mise za veselejší společnost - to byla myslim dost dobrá mise,

*pak jedna malá kanystroterapeutická mise,

*jedna socializační mise,

*a pak hlavně ta výborná vodní vokapová mise, tu jsem si vyloženě užil

*no a pak už jen ta vodní domácí mise,

*jo a počkejte, ještě ta udobřovací!! Na tu jsem málem zapomněl.

Takže to máme suma sumárum 6x mise za den - to už je slušná porcička, nemyslíte? Já to říkal hned na začátku, jsem činorodá bytost ☐

